

Poate un copil al lui Dumnezeu să se piardă?

Întrebarea dacă un copil al lui Dumnezeu se poate pierde sau nu a preocupat dintotdeauna inimile credincioșilor. Cu siguranță, ea a apărut deja în mintea unor cititori ai revistei „Botschafter” sau le-a fost adresată din exterior. Vrajmașul nu încetează să tulbure și să zăpăcească sufletele neconsolidate prin intermediul lor. Dorința de a ajuta astfel de persoane ne-a determinat să publicăm cele două scrisori de mai jos. Autorul primei scrisori, care răspunde afirmativ la întrebare, spune, printre altele, următoarele:

În Scriptură există două linii paralele. O serie de pasaje din Scriptură ne spune clar și răspicat că copiii lui Dumnezeu nu se pot pierde, iar cealaltă serie spune la fel de clar și hotărât contrariul. Printre pasajele care arată că copiii lui Dumnezeu nu se pot pierde se numără, de exemplu, Ioan 10.27-29, unde se spune: „Nicidecum nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna Mea”. Pe de altă parte, există pasaje precum Ezechiel 3.20, unde se spune că și un om neprihănit se poate abate de la neprihănirea sa și poate face rău, sau pasaje precum Apocalipsa 2.5: „Amintește-ți deci de unde ai căzut și pocăiește-te și fă lucrările dintâi; dar, dacă nu, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești”. La fel și în Apocalipsa 2.16 și 3.3: „Amintește-ți deci cum ai primit și ai auzit și păstrează și pocăiește-te! Deci, dacă nu vei veghea, voi veni ca un hoț și nicidecum nu vei ști în ce ceas voi veni asupra ta.”. Apoi, întreaga scrisoare către biserica din Laodiceea, Apocalipsa 3.14-22. În afară de aceasta, Noul Testament ne povestește despre persoane care odată aveau credință, dar apoi s-au îndepărtat. Îmi amintesc de Iuda, Dima, Anania, Safira, Imeneu, Filet, Alexandru și alții.

A doua scrisoare spune:

Este adevărat că, în legătură cu această întrebare, în Cuvântul lui Dumnezeu există două linii paralele, dar nu așa cum le prezintă autorul. Aș dori să numesc aceste două linii partea *divină* și partea *umană* a convertirii sau a mântuirii. Fiecare trebuie privită separat. În primul caz, nu există „dacă” și „dar”. Totul este sigur și de încredere. Cum ar putea fi altfel? Cum ar putea fi vreodată răsturnată *predestinarea făcută de Dumnezeu* sau cum ar putea fi distrusă lucrarea Sa? Cine sau ce ar putea anula nașterea din nou, lucrarea *Duhului Sfânt*? Cine sau ce ar putea pune la îndoială curățirea prin sângele *Fiului lui Dumnezeu*, o curățire de *toate* păcatele, așa cum le cunoștea *Dumnezeu*? Cine ar putea declara din nou nesfințiți pe cei sfințiți prin voia lui Dumnezeu prin *jertfa unică a trupului lui Isus Hristos, făcută o singură dată pentru totdeauna*? Cine ar putea face din nou nedesăvârșiți pe cei care au fost făcuți desăvârșiți pentru totdeauna *printr-o singură jertfă*? Cine ar putea readuce un „om *în Hristos*” la starea lui naturală anterioară? Odată ce un om este mântuit prin credința în Hristos, el este un copil al lui Dumnezeu, a cărui „sămânță rămâne în el” (1 Ioan 3.9). Dacă nu ar fi așa, dacă mântuirea noastră eternă ar depinde chiar și în cea mai mică măsură de noi sau de faptele noastre, am fi cu toții pierduți fără speranță și – să ne gândim bine la asta! – *lucrarea lui Hristos ar fi imperfectă!*

Atât despre partea *divină* a întrebării. În ceea ce privește partea *umană*, citim în Ieremia 31.18,19: „*Întoarce-mă Tu, și mă voi întoarce, pentru că Tu ești DOMNUL Dumnezeu meu! Pentru că, după întoarcerea mea, m-am pocăit; și după ce m-am recunoscut, m-am bătut peste coapsă.*” Omul este, prin natura sa, mort spiritual, nu există nimeni în care să existe măcar o scânteie de viață divină. Dumnezeu trebuie mai întâi să-i trezească pe cei morți, și El face aceasta, El nu lasă niciun om fără mărturie despre Sine. El folosește tot felul de mijloace și căi, mai ales Cuvântul Său, pentru a ajunge la inima și conștiința omului. Prin aceasta, latura umană

vine la rând. Acum se spune celui care se trezește: *Convertește-te!* Pocăiește-te și crede în Domnul Isus etc. Dacă el urmează îndemnul, el are parte de mântuire.

La fel se întâmplă după aceea și cu cel mântuit. Așa cum omul nu se poate mântui singur, tot așa numai harul îl poate duce la țintă. Dar un credincios poate fi fidel sau indiferent după mântuirea sa, poate urma calea adevărului sau o poate părăsi, Îl poate urma pe Isus sau se poate întoarce la lume etc. Ce se întâmplă acum? Acum Cuvântul lui Dumnezeu îi spune: Dacă alegi din nou calea păcatului, nu vei ajunge la țintă. Calea păcatului se termină cu *moartea*. Nu există scăpare, nici excepție (Romani 8.13). Numai cel care *perseveră* va fi mântuit. Cum ar putea fi altfel? Dumnezeu nu poate spune celui necredincios: „Acum ești mântuit, așa că poți fi complet fără griji; chiar dacă nu umbli ca un „sfințit”, vei ajunge cu siguranță la țintă”. Faptul că trupul, sărmana inimă naturală, poate trage astfel de concluzii rele și altele similare este dovedit de pasaje precum Romani 6.1,15; Galateni 5.13; 1 Petru 2.16. Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune altceva. El spune omului care umblă pe calea păcatului, indiferent dacă el mărturisește că este credincios sau nu, că sfârșitul căii sale este inevitabil moartea.

Lucrurile stau pur și simplu astfel: dacă cineva vrea să meargă de la Berlin la Magdeburg și se întoarce pe drum, nu va ajunge la Magdeburg, decât dacă se întoarce din nou. La fel este și cu oricine mărturisește că este mântuit. Dacă se întoarce de pe calea cea bună, nu va ajunge la destinație, *în măsura în care depinde de el*. Mai mult decât atât: superficialitatea lui poate deveni chiar o capcană pentru alții. El îl pune, din nou, *în măsura în care depinde de el*, pe fratele său în pericol de a rata și el destinația (compară cu Romani 14.15; 1 Corinteni 8.11). (Opusul se găsește în Iacov 5.19,20.) Să nu uităm însă că Dumnezeu este mai presus de toate și că ceea ce face El în harul Său pentru a-i aduce pe ai Săi la țintă, în ciuda tuturor pericolelor și ispitelor, este o altă chestiune. Aici se apropie cele două linii.

Voi da un exemplu cunoscut. Este puțin cam forțat, ca aproape toate exemplele, dar este totuși bun. Un alpinist experimentat trebuie să parcurgă împreună cu fiul său un drum periculos prin munți, care trece pe lângă prăpăstii și abisuri. El îi spune: „Rămâi mereu aproape de mine, uită-te unde calc eu, fă exact ca mine etc., altfel riști să cazi”. Fiul urmează instrucțiunile și, pentru o vreme, totul merge bine. Treptat, însă, devine mai sigur și mai nepăsător și, iată, brusc alunecă într-un loc periculos și ar cădea inevitabil, dacă ochiul tatălui nu l-ar fi vegheat și mâna lui puternică nu l-ar fi tras înapoi de la prăpastie în ultimul moment.

Aplicarea imaginii este simplă. Ni se spune: Fiți vigilenți, priviți la Isus, trăiți timpul vostru de pribegie cu *teamă*, lucrați la propria voastră mântuire, adică la salvarea care se află la capătul drumului, cu *teamă* și *tremur* etc. Dacă faceți asta, nu veți șovăi niciodată, pentru că *Dumnezeul* care lucrează voința, dă și împlinirea. Ce părere aveți? Oare un credincios va spune în cer: Da, dacă nu aș fi fost atât de vigilent și de credincios, mâna Tatălui nu m-ar fi putut ajuta, lucrarea lui Hristos nu mi-ar fi fost de niciun folos, și aș fi ajuns în cele din urmă în fața judecății? Autorul scrisorii de mai sus va spune: Dar, nu asta vreau să spun. Poate că nu. Dar afirmația lui duce inevitabil la această concluzie. Ea izvorăște din înclinația legalistă aproape de nestârpit a omului, care vrea totuși să contribuie cu *ceva* la mântuirea lui finală. De aceea, repet: dacă *harul*, *harul necondiționat* nu ne ajută să trecem, atunci suntem cu *toții* pierduți. Dar asta nu afectează în niciun fel problema responsabilității noastre. Dimpotrivă: cu cât harul este mai mare și mai bogat, cu atât responsabilitatea este mai mare și mai serioasă! Cu cât mi se iartă mai mult, cu atât mai mare este datoria mea față de cel care iartă.

Acum întrebarea: Nu ar putea această accentuare a harului să slăbească conștientizarea responsabilității în unele suflete și să le pună în pericol, făcându-le să trateze păcatul cu ușurătate? Da, pericolul există, și de aceea Cuvântul lui Dumnezeu avertizează atât de serios împotriva *abuzării* de har și arată sufletelor *ușuratice* unde duce un astfel de abuz. Dar dacă —

— scrie în general: „*Consecința* este că frații care sunt convinși că copiii lui Dumnezeu nu pot fi pierduți *duc o viață lumească, fără să ia păcatul în serios și exact*”, aceasta este o afirmație de neînțeles. În principiu, după cum s-a spus, este exact invers. O înțelegere *adevărată* a harului, așa cum ni s-a dat în Hristos Isus, produce în fiecare credincios *sincer* un sentiment infinit mai profund despre ceea ce este păcatul în ochii lui Dumnezeu și trezește o aversiune mult mai serioasă față de acesta, decât ar putea face vreodată o poruncă.

În încheiere, câteva scurte observații despre pasajele citate. În Ezechiel 3 nu este vorba despre dreptatea *divină* atribuită, ci despre dreptatea *umană*, și nu despre mântuire sau pierzare *eternă*, ci despre *căile de guvernare ale lui Dumnezeu în timp*. Aceasta este atât de evident, încât ne mirăm cum se poate avea vreo îndoială în această privință.

Citarea scrisorilor deschise din Apocalipsa este, de asemenea, greu de înțeles. Acolo avem o mărturie *corporativă*, este vorba despre modul în care „sfeșnicele” își îndeplinesc responsabilitatea, aceea de a răspândi lumina. Nu se vorbește deloc despre relațiile *personale* ale sufletului cu Dumnezeu.

Cuvântul din Romani 8.17: „*dacă, în adevăr, suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună cu El*”, nu înseamnă altceva decât: „*dacă suntem creștini cu adevărat*”. Acest verset nu poate fi pus în legătură nici cu Filipeni 1.29, nici cu Filipeni 3. Se poate trece cu vederea ușor faptul că aici se spune „*suferim împreună*”. Nu fiecare creștin are privilegiul de a suferi „*pentru Hristos*” sau de a „*avea parte de comunitatea suferințelor Lui*”, dar *fiecare* suferă **împreună cu Hristos**. Asta ține de natura lucrurilor. *De îndată* ce un om se convertește, primește natura nouă, nu se mai simte bine în mediul său păcătos și ostil. Totul s-a schimbat. Ceea ce vede și aude îi provoacă acum suferință. Nu este nevoie să spun că această suferință, care era desăvârșită în Hristos, corespunde la noi cu puterea și profunzimea vieții spirituale din noi; dar, în esență, este aceeași suferință. Chiar și tâlharul de pe cruce a suferit împreună cu Hristos; cuvintele tovarășului său, ura iudeilor împotriva lui Hristos etc. i-au provocat o durere profundă după ce s-a convertit.